

hogy van Fülep a kórházi ágyon?
Huszonkét év reflektorán át
látom az étteremből jövet a folyosón:

„— Olvastam a kis angol
cikkét a vonósnegyesekről.
Hát mondhatom, remek!
Nem gondoltam, hogy így értse egy angol
Bartókot! — ... és
hogy megtanulta ezt a tatár nyelvet!”

Hat év után az esti verandán
csillan vissza a megtért,
szemüveges kópémosoly:

„— Igen, mi ketten, — Professzor úr, meg én,
még tudunk magyarul.”

— Látod magadat olykor ott
a hurrogó kollégiumban?
Cingáran ácsorogsz a linóleumon.
Kockás ing, borzas üstök.

— Te nem vagy úgy, mikor belül
szorít valami emlék,
füttyülni kell inkább,
hogy meg ne hatódj?

— Én nevetni is szoktam.
Tudod, mikor a részeg-
bolyhokkal teli folyosón
cipeltelek vállamra vonva,
gyöngéden: — Gólya viszi a fiát ...

Mi őrizhetne jobban?
Vagyunk, amik lehetünk.
Egymásba nyíló tér, idő,
egyetlen ifjúság.

